

SIEGFRIED E. VAN PRAAG

ben ik bedroefd en gewond. Daarna gaat 't weer in me groeien en houd ik weer van Roos. Ze is nog een mooie, grove vrouw. Haar kapsel, dat altijd echt feestelijk geonduleerd is, is nog even dik en weelderig nu het room-wit is als toen het zwart was. Roos komt maaiend binnen en ze is al met je aan 't spreken vóórdát ze je kamer betreedt. Ze heeft gebaren of ze altijd een natte regenmantel uitgooit en een harde stem. Ze toetert de diepste stilte vol. „Zoo,” roept ze binnentredend, „mazzaltow.¹ Ik had 't niet gedacht.” Ik wist niet waar ze over wilde spreken. „Nou, hou je maar niet van de domme, 't is een nette, oppassende jongen, hoor. Een beschaafd mensch. Ik dacht niet dat Eef nog ooit onder de choppe² zou komen, maar ik gun 't haar van harte. Ik heb altijd veel met haar opgehad. Zij — met een harde zij — is niet trotsch; de geleerdheid is háár niet naar 't hoofd geslage.” — „Wat is er met Eef, Roos?” — „Ze is toch verloofd, man. Weet je dat nog niet? Ja, ze hebben 't mijn het eerste gezegd. Ze hèt hem ook bij mij leeren kennen. Een beetje dankbaar is ze me er wel voor. Wat zeg ik altijd? Van een huwelijk kómt een huwelijk. Ze hèt hem 't eerst gezien op 't verlovingsavondje van onze Nettie. Nou, heb ik je goed nieuws verteld of niet?”

Zoo heb ik, die mijn latere jaren in stille innigheid met mijn dochter geleefd had, gehoord dat zij zich wilde gaan verloven. Mijn zuster was wat voorbarig; zij heeft mijn dochter willen vóór zijn en mij als een voldongen feit iets bericht, waarover Eva nog nadacht. Van dit bezoek was Eva niet op de hoogte en ze keurde het af. Maar Roos heeft de voldoening gesmaakt dat zij haar nicht gelukkig ging maken en haar nederige broer — ze kon mijn nederigheid niet eens meten — vernederd had in zijn kind.

Elie de Wolff kwam op een avond bij ons om kennis te maken. Waar moest ik in dien man het temperament zoeken om m'n dochter lief te hebben, om haar in waardigheid een kind te geven? Waar was het hart waarmee hij zich in onze sfeer zou kunnen inweven? Waar was de geest, het verstand, waardoor hij met m'n dochter in die geestelijke kameraadschap zou kunnen leven, die het ideaal van mijn eenvoudige jongelingsjaren geweest was? O God, dacht ik, terwijl hij me erover sprak dat m'n nicht Nettie zoo'n goede partij deed — wat raakt mijn geslacht op verkeerd spoor. En voor goed! „Wil je een sigaar?” zei ik ondertusschen en deed maar familiaar, in de ijdele hoop toch nog een mensch te treffen in dit mijnheertje. „Heel graag,” zei hij en keek vroolijk uit zijn melkig-koele oogen. Waarom? Hij ging een goede partij doen en merkte m'n liefde voor m'n dochter en dat ik alles goed zou vinden en niet lastig zijn. Ik voelde dat ons nest hem beviel. Het was behagelijk bij ons. Ja, we hebben 't zoo warm gemaakt dat er